

БРАТЯ ГРИМ НОТБУРГА

Превод от немски: Цочо Бояджиев, 2009

chitanka.info

В долината на Ин в Долен Тирол се намира дворецът Ротенбург, в който в стари времена на господарите прослужвала една благочестива слугиня на име Нотбурга. Тя била милостива и раздавала колкото може на бедните, а алчните ѝ господари били недоволни, биели благочестивата девица и най-сетне я прогонили. Тя се установила при бедни селяни на близкия хълм Ебен; а Бог наказал злата госпожа от Ротенбург с ненадейна смърт. Мъжът осъзнал, че спрямо Нотбурга е извършена несправедливост, и я повикал отново от хълма Ебен в Ротенбург, където тя живяла благочестиво, докато не дошли ангелите и я отнесли на небето. Два вола превозили трупа ѝ през Ин и въпреки че водите на тази река обичайно са буйни и диви, щом светицата се доближила, те стихнали и се усмирили. Тя била погребана в параклиса на свети Рупрехт.

За Некар се разказва друга история. В тази река и до днес стоят кулите и стените на старата крепост Хорнберг, в която някога живеел могъщ крал с красивата си и благочестива дъщеря Нотбурга. Тя обичала някакъв рицар и била сгодена за него; той обаче заминал в чужди земи и не се вирнал. Девојката оплаквала денем и нощем смъртта му и отпъждала всеки друг кандидат, ала баща ѝ бил коравосърдечен и не обръщал внимание на тъгата ѝ. Един ден той се обърнал към нея: „Пригответи сватбените си накити, след три дена идва женихът, когото съм ти избрал.“ А Нотбурга рекла в сърцето си: По-скоро ще ида където ми видят очите, нежели да пристъпя верността си.

Следната нощ, когато изгрял месецът, тя повикала един верен слуга и му казала: „Отведи ме нагоре през гората до параклиса «Свети Михаил», където, скрита от моя баща, ще посветя целия си живот на служба Богу.“ Когато се изкачили на хълма, листите прошумолели, един снежнобял елен се появил и застанал тихо до Нотбурга. Тя го възседнала, хванала се за рогата му и била отнесена бързо нанякъде. Слугата видял как еленът преплувал с нея леко и уверено Некар и изчезнал на другия бряг.

На другата сутрин, като не намерил дъщеря си, кралят пратил да я дирят и проводил пратеници навсякъде, ала те се върнали, без да открият и най-малка следа; а верният слуга нямал намерение да я издаде. По пладне обаче белият елен се доближил до него в Хорнберг и когато онзи понечил да му подаде хляб, му показал с кимване на глава да го набучи на рогата му. След което побягнал и отнесъл хляба на

Нотбурга в пустошта, а сетне идвал всеки ден и получавал храна за нея; мнозина виждали това, ала никой освен верния слуга не разбирал значението му.

Най-сетне кралят забелязал белия елен и принудил стареца да му разкрие тайната. На следния ден по пладне яхнал коня си и когато еленът отново дошъл и понесъл храната, препуснал след него, прекосил реката и стигнал до някаква скална пещера, в която животното се вмъкнало. Кралят слязъл от коня си и влязъл вътре, където намерил дъщеря си, коленичила със събрани за молитва ръце пред един кръст, а до нея си почивал белият елен. Тъй като отдавна не била докосвана от слънчев лъч, тя била смъртнобледа, така че той се уплашил от вида ѝ. Тогава ѝ рекъл: „Върни се с мен в Хорнберг.“ Тя обаче отвърнала: „Аз отдадох живота си Богу и нямам вече нищо общо с хората.“ Колкото и да ѝ говорил, тя не отстъпвала и не давала никакъв друг отговор. Тогава той се разгневил и поискал да я отведе насила, но тя се хванала за кръста и когато я дръпнал силно, ръката, за която я бил сграбчил, се откъснала от тялото ѝ и останала в дланта му. Обзет от ужас, той хукнал навън и никога повече не се решил да доближи пещерата.

Когато хората чули за случилото се, те започнали да почитат Нотбурга като светица. Отшелникът от параклиса „Свети Михаил“ пращал при нея каещите се грешници, когато те подирели помощ от него; тя се молела заедно с тях и снемала тежкия товар от сърцето им. През есента, когато падат листата, дошли ангелите и отнесли душата ѝ на небето; трупа ѝ покрили със смъртен саван и въпреки че всички цветя вече били увехнали, го покрили с разцъфнали рози. Два белоснежни бика, които още не били запрягани в хомот, я пренесли през реката, без да намокрят копитата си, а камбаните в околните църкви започнали да бият от само себе си. Така трупът бил отнесен до параклиса „Свети Михаил“ и погребан там. В църквата в село Хоххаузен на Некар и до днес стои каменно изображение на света Нотбурга. Пещерата на Нотбурга, наричана от простолудието Девичата пещера, също може да бъде видяна и тя е известна на всяко дете.

Според друг разказ пък става дума за крал Дагоберт, който бил отседнал в Мосбах и дъщеря му Нотбурга избягала, понеже искал да я сгоди за един езически венд.^[60] Някаква змия я изхранвала с треви и

корени в скална пещера до смъртта ѝ. Блуждаещи огънове издали закътания гроб и кралската дъщеря била разпозната. Натоварената с трупа ѝ талига теглели два бика, които се спрели на мястото, на което е погребана и където днес се намира една църква. Тук се случват всевъзможни чудеса. Каменно изображение на змията има в Хоххаузен. Върху една олтарна фреска пак там е представена Нотбурга с прекрасните си коси, която бива обезглавена за насищане на бащината ѝ отмъстителност.

[60] Названието, обозначаващо първоначално вероятно някакво славянско племе, тук означава просто „славянин“. Впоследствие се употребява в пейоративен смисъл за езичник изобщо. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.